

‘Nee, nee, totaal niet,’ zei de chauffeur. Toen de agent weg wilde lopen, riep hij hem nog even terug. ‘Zeg agent,’ zei hij, ‘de snelweg naar Bologna en Florence, die buigt hier toch zo meteen af?’

De agent knikte. ‘Ja, een kilometer of acht. Gaat u naar Bologna?’

‘Die kant op.’

‘Prima. Het is heel goed aangegeven, die afslag kunt u niet missen. Goede reis.’

‘Dank u, agent, goedenavond.’

De agent liep terug naar zijn auto terwijl de Bentley invoegde in het verkeer en in de verte verdween. Via zijn radio sprak hij met enkele andere politieagenten. Niemand had twee bijna identieke auto’s gezien. De agent vloekte binnensmonds en was blij dat hij in ieder geval wist waar de Bentley naar op weg was. Met de zwaailichten en sirenes weer aan gaf hij vol gas en enkele kilometers later volgde hij de afslag naar Bologna. Tegen de tijd dat hij zich realiseerde dat hij een vals spoor volgde, had de Bentley de haven van Piombino bereikt. Weer tikte Ricardo Jensen, de man met de scheve neus en het grote litteken, op het glazen scherm. De chauffeur liet de ruit zakken.

‘Goed gedaan. Heel goed. Ik genoot ervan.’

‘Dank u meneer. Ik wist wel dat die nummerplaten ons nog van pas gingen komen.’

‘Denk je dat we tijd hebben voor een cappuccino in het restaurant?’

‘Dat is misschien niet verstandig, meneer,’ antwoordde de chauffeur. ‘Volgens mij kunt u beter in de auto blijven. U moet hier niet gezien worden. Ik kan er met alle plezier even een voor u halen. Ik weet hoe u ze graag heeft.’

Terwijl de chauffeur naar het restaurant liep, pakte de passagier zijn telefoon en koos een nummer. Op het eiland Elba, in een groot en buitengewoon luxe hotel met uitzicht over de zee, ging een mobiele telefoon op het kantoor van de directeur.

‘Hallo?’

‘Paolo?’

‘Ja, Ricardo, ben jij het?’

‘Jaja, ik ben het. We komen eraan. Ik wil dat meisje graag even zien zingen, halen we dat nog?’

‘Zijn jullie al op de veerboot?’

‘Bijna.’

‘Dan duurt het nog zeker een uur. Oké. Ik verzin wel wat.’

‘Fijn, Paolo. Zorg goed voor dat meisje, wil je? Zoals je weet hebben we grote plannen met haar.’

‘Absoluut, je kent me.’

‘Mooi dan, tot straks.’

Ricardo Jensen leunde achterover in de zachtleren bekleding en keek in gedachten naar de foto van Bernadette. Zelfverzekerd, maar op een plezierige manier, niet arrogant. Golvend blond haar, blauwe ogen. Een meisje waar hij vroeger op school hopeloos verliefd op zou zijn geworden. Hij glimlachte. De chauffeur kwam eraan, gaf de cappuccino aan de passagier en stapte snel in. De veerboot lag klaar. Nog een uurtje tot het hotel.

HOOFDSTUK 3

ELBA

Vlak na zonsondergang liepen Bernadette en Emma langs het strand en gingen ze zitten op een paar badstoelen.

‘Dit is het,’ zuchtte Emma. ‘Hier heb ik het allemaal voor gedaan. Nu worden we beroemd.’

Bernadette lachte om de serieuze toon van Emma. ‘Denk je dat echt?’

‘Ja, natuurlijk. Denk je dat ze voor iemand anders nog harder gaan klap-pen? Dit is het. Echt waar.’ Ze liet zich achterover zakken en keek naar de sterren. Naast de opkomende maansikkel schitterde de planeet Venus, als een diamant geprikt op de donkerblauwe avondhemel. ‘We worden be-roemd. Wen er maar aan.’

‘Hmm, dan gaan we kleren uitzoeken in Milaan, denk ik,’ zei Bernadette.

‘Milaan, Parijs, New York. En we hoeven niet eens een ticket te kopen, want we gaan gewoon winkelen waar we toch al zijn. Na een optreden of zo.’

‘En als we dan naar buiten komen uit een boetiek op 5th Avenue, staan er twaalf fotografen klaar.’

‘En in een restaurant zegt de ober dan: jullie zijn toch Bernadette en Emma? Jullie hoeven niet te betalen, wij zijn fans van jullie.’

‘Of een man met een Ferrari betaalt stiekem voor ons en laat de ober een briefje brengen dat hij ons fantastisch vindt!’

Ze lagen allebei lachend achterover op hun badstoelen. De warme avond-lucht, het geroezemoes van het hotel in de verte en het zachtgele maanlicht over de baai gaven een sprookjesachtig gevoel terwijl de meiden hun fantasie de vrije loop lieten. Maar veel tijd was er niet. Ismael, de drummer, kwam aangerend. Omdat hij zo sterk gebouwd was, rende hij een beetje zwaar, als een karrepaard dat op hol geslagen is. Hij was een stevige en betrouwbare drummer en al was hij misschien geen geweldige atleet, hij was wel iemand die recht op zijn doel afging. En hij kon behoorlijk opvliegend zijn, dat had-